

60 godina
Dvorane kulturnog centra Beograda

Bolje je u bioskopu!

Prva asocijacija kad neko kaže DKC, meni je sećanje na devedesete godine i početke Festivala autorskog filma. DKC je tih devedesetih bio prostor slobode, stvarni prozor u svet, mesto na kojem smo Srđan Koljević i ja sretali prijatelje s kojima smo uživali u svakom filmu koji je uspevao da preskoči granice nametnute sankcijama. Od svih filmskih prijatelja koje smo tamo sretali, u posebno dragocenom sećanju ostao mi je Dinko Tucaković. Nezaboravna je ta njegova ogromna količina optimizma, energije i umetničke radoznalosti s kojom se uvek radovao nekom novom autorskom filmu koji bi iz sveta došao do nas ili koji bi on sam uspeo da dovede, na osnovu svojih ličnih poznanstava i poštovanja medju filmadžijama izvan Srbije.

Ta atmosfera kad po hladnom novembarskom vremenu uronite u bioskopsku gužvu u galeriji DKC-a, ispred ulaza u salu, i odmah vas ugrije energija radoznalosti i nestrpljivog očekivanja da vidite film, i kada se posle filma sačekujete s prijateljima da biste pričali o filmu još dugo, to je bio pravi praznik. DKC je bio centar, simbol Festivala autorskog filma. Bio je autentično, pravo svetlo uživanja u filmu i susreta sa kolegama i to svetlo je bojilo ceo grad. Tada je taj praznik druženja sa kolegama i gledanja filmova bio naš dragoceni most prema celom svetu.

Od filmova čije projekcije pamtim izdvojiću tri. Jedan je film Toma Tikvera *Trči, Lola, trči*. Kakvo oduševljenje je bilo nastalo među nama, gledaocima, kad smo izašli iz sale. Upravo smo videli film vrlo oneobičene klasične trilerske priče i forme, koji je odlično komunicirao sa publikom. Činjenica da smo videli film koji možemo ubrojiti i u autorske i u bioskopske hitove istovremeno, činila nas je neobično srećnim.

Drugi film je bio *Brat* Alekseja Balabanova sa genijalnim Sergejem Bodrovim. Posle filma, Srđan i ja upadamo jedno drugom u reč, oduševljeni što je neko ko živi daleko od nas napravio duboko emotivan film o paralelnim stvarnostima u kojima smo živeli, i u kojima generalno živi čovek u današnjem svetu. Mislim da je to bio prvi film u kojem smo prepoznali taj sloj priče, o paralelizmu potpuno različitih svetova koji jedan drugog isključuju i ne prepoznaju iako postoje uporedo.

Treći film je *Ivan* Janeza Burgera, za koji smo Srđan Koljević i ja pisali scenario, i koji je u DKC-u imao beogradsku premijeru. Posle filma ide razgovor sa nama o filmu, a ja razmišljam kako bih volela da kažem nešto i o konkretnom bioskopu u kojem je premijera. Jer je DKC bio i ostao živi

simbol bioskopa kakve smo voleli sedamdesetih i osamdesetih i onda nije mala stvar kad u takvom bioskopu imate premijeru.

U DKC-u sam imala privilegiju da budem i urednik filmskog programa, od maja 2018. do februara 2019. godine zamenjujući Stefana Arsenijevića. Taj period ću naročito pamtiti po razgovorima sa autorima i publikom posle projekcije domaćih filmova. Ti razgovori su mi uvek vraćali veru u publiku kada joj se pristupi sa poštovanjem, a DKC je uvek bio mesto na kojem su se i publika i autori osećali upravo tako, poštovani.

Melina Pota Koljević
scenaristkinja i rediteljka